

И отъ тогава, макаръ чардата да е толкова голѣма, азъ самъ си блѣскамъ главата съ нея.

Разправяхъ имъ отсетне, че съмъ се пошегувалъ, разказвахъ имъ — какъ се е случило — не вѣрватъ!

— А-ха! разправяй си ти — ми думатъ — мечка мостове ще прави!... Измисляй си ги, измисляй!...

И тъй тая пуста лъжа стана причина да изгубя името си. А Иванчо е хубаво име, нали? Но никой не ми вика вече Иванчо, а само: — Хей, мечкарь! Мечкарь бе! Сякашъ че ли съмъ катунарь! — завърши натъжжено говедарчето.

Чичо Стоянь

СНѢГЪ

Отъ вчера тукъ летятъ снѣжинки луди,
въртятъ се като бѣли пеперуди.

А днеска вече снѣжно е полето,
и дървесата въ бѣли дрехи свѣтятъ.

Но всѣки часъ снѣгътъ по-гжстъ се сипе,
вали, лети и бузитѣ ни щипе.

Ахъ, утре рано като се събудимъ,
азъ знамъ — ще видимъ тука цѣло чудо.

Той планини огромни ще направи,
и ще покрие ниви и джбрави.

Ще бжде, както презъ оназъ година,
кога снѣгътъ достигна до коминя.

Кога затрупа чичовитѣ кжщи
и клонитѣ на сливата прикърши.

Н. Фурнаджиевъ